

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
καταπατή προχωροῦσε μέσα στὸν χοντρὸ μεστόγειο κυκλικὰ. Κατέβηκε πρῶτος σ' αὐτὴ ὁ καθηγητὴς Βάν 'Ελισγιγ καὶ τὸν ἀκολούθησαμε.

Κατεβήκαμε εἴκοσι σκαλοπάτια καὶ σταθήκαμε ἔξωφρα μὲρὸς σὲ μιὰ φοιωτὴ πόρτα.

Ἡ πόρτα αὐτὴ ἦταν κλειστὴ.
'Ο καθηγητὴς προσπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, μὰ δὲν μπόρεσε.

— Βρισκόμαστε, γύρισε καὶ μὰς εἶπε, μὲρὸς σ' ἓνα μυστικὸ δωμάτιο, στὸ πρῶτο στάθμι τοῦ πύργου. Σφηνωμένο ὅπως εἶνε ἀνάμεσα στὶς αἰθούσες τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ στοὺς χοντρὸς μεστοίχους τῶν, δὲν θὰ τὸ ἀνακαλύψαμε ποτέ, κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ ὑποψιασθῆ ἂν δὲν βρισκάμε τὴ μυστικὴ ἐπίσης εἰσοδὸ του, πῶς ἀπὸ τὸ πορτρεῖτό τῆς αἰθούσης ποῦμασε πρὸ ὀλίγου. Πάντως πρέπει ν' ἀνοίξουμε τὴν πόρτα αὐτὴ. Εἶνε κλεισμένη, φαίνεται, ἀπὸ μέσα. Ἄγαλτῆ μου 'Ιωνάθαν, κάτω στὴν αὐλὴ, μέσα στοὺς σταυλοὺς, βρισκονται διάφοροι σιδηρένιοι λαστοί. Τρέξε καὶ φέρε ἓ-

ναν ἀπ' αὐτοὺς. Θὰ σπάζουμε τὴν πόρτα, ἀφοῦ δὲν ἀνοίγει ἄλλοῶς.

'Ο 'Ιωνάθαν δὲν ἔχασε οὔτε στιγμή. Ἀνέβηκε τὴν πέτρινη σκάλα τῆς καταπακτῆς, πήδησε στὴν αἰθούσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς κι' ἔτρεξε στὴν αὐλὴ. Σὲ λίγο γύρισε κρατῶντας ἓναν δυνατὸ σιδερένιο λαστό, γυριστὸν στὴν ἄκρη.

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ καθηγητὴς. Εἶν' ἀκριβῶς αὐτὸ πού ζητούσαμε.

Μὰς ἔδωσε νὰ κρατήσουμε τὸ ἠλεκτρικὸ τοῦ φαναρίου, κρέμαστος τὸ ὄβλο του στὸν ὄμο του κι' ἀρπάζοντας τὸν λαστὸ τὸν στήριξε ἐπὶ τῆς βῆσι τῆς πόρτας καὶ τὴν τίναξε ἐπάνω.

Ἡ πόρτα ἔτρεξε δυνατὰ, μὰ δὲν ἄνοιξε.

— Ἀφήστε νὰ δοκιμᾶσω ἐγὼ, εἶπε ὁ 'Ιωνάθαν.

'Ο καθηγητὴς τοῦ ἔδωσε τὸν σιδερένιο λαστό.

Μὲ τὸ πρῶτο τίναγμα ἡ πόρτα κι' ὁ τοίχος γύρω τράνταζαν δυνατὰ.

Μὰ ὁ σῆρτης ἀπὸ μέσα ἦταν πολὺ γερὸς, φαίνεται. Κι' ὁ 'Ιωνάθαν βασάνιστρε ἀσχετὴ ὥρα ὡς πού νὰ τὸν σπάζει.

Ἡ πόρτα ἦταν τώρα ἀνοιχτὴ.

Μὲ τὰ ὄβλα γυρισμένα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μυστικοῦ δωματίου πού βρισκόταν ὀλοσκοτεινὸ μὲρὸςτὰ μὰς, περι-

λάμπη ἐνκαίρια...
Δακρυσμένοι ὁ μαῦρος Ἰθαγενὴς ἐπιλοχίας, στεκόταν προσοχὴ στὸν ὑπολοχαγοῦ του, πού ἀρχίζε νὰ τὸν σκεπάζῃ ἡ χλομάδα τοῦ θανάτου, μὰ δὲν τὸ κουνούσε οὐδέ...

— Ἀδύνατον, ὑπολοχαγέ μου, νὰ σὰς ἐγκαταλείψω... εἶπε πάλι μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Περάστε με ἀπ' τὸ στρατοδικεῖο, ἂν σωθῶμε, ἀλλὰ ἀνιέμα νὰ ἐκτελέσω τὴ διαταγὴ σας!...

— Ἐπιλοχία, σκίψε νὰ σὲ φιλήσω, ψιθύρισε ὁ Σεβινιέ. Θὰ πεθάνω σὲ λίγο. Δὲν ὑπάρχει λόγος συνελθῶ νὰ κάθεστε ἀκόμα ἐδῶ πέρα... Μόλις ξεσηχῶσω, σὲ διατάσσω νὰ φύγῃς ἐπὶ στιγμή, γλυτώνοντας ἀπ' τὸν ἀσκαποφάνατο αὐτοῦς πού ἀπομένειαν ζωντανοί...
Συγχρόνως ὁ Σεβινιέ πέταξε πέρα τὸ σπαθὶ του, τραβήξε σὺν ἰσχυρῶς τὸ πιστόλι του καὶ τὸ στήριξε ἐπὶ τὸ δεξιὸ αὐτοῦ...
Μὰ κραυγὴ λαχταρισμένη ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἐπιλοχία κι' ἐσκίπη χοροὶ, γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἥρωική αὐτὴ χειρονομία τοῦ ἀξιοματικοῦ του... Μὰ δὲν πρόλαβε... Ἐνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Ὁ Σεβινιέ εἶχε αὐτοκτονήσει...

Ἡ ὑπέριπτη αὐτοβυσία τοῦ ὑπολοχαγοῦ ντὲ Σεβινιέ ἐπέτρεψε στὸν ἐπιλοχία Ἀμαντὸ-Μποκάο καὶ στοὺς 7, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ζωντανὸς σπαχίδης νὰ δρασκετεῖται πρὸς τὸ Τομπουκοῦ... Ἴσως νὰ μὴ ἐσοῦντο κι' αὐτοὶ ἀπ' τὸ μανιασμένο τῶν Τοναρέκ κυνηγι, ἂν δὲν συναντούσαν ἐπὶ τὸ δρόμο ἐνισχυσεῖς, σταλμένες ἀπ' τοὺς δικούς των...
Τὰ πώματα τοῦ ὑπολοχαγοῦ καὶ τῶν σπαχίδων βρέθηκαν ἐπὶ λίγες μέρες ἀκρωτηριασμένα, οἰκτρά, φρικαστικά καὶ τάφρικαν μὲ τιμές, ἐπὶ τὸ ἴδιο τάφο, ἐπὶ χριστιανικὴ μητρόπολι τοῦ Τομπουκοῦ.

μείναμε ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ περὶ τὰ δεκαπέντε δευτερόλεπτα.

Τίποτα δὲν ἀκούγονταν.

'Ο ἐλάχιστος βλαπτός φθόγγος.

'Απόλυτη σιωπὴ, σιωπὴ τάφου, βασιλεὺς γύρω.

Συγχρόνως μιὰ μωροδιά μούχλας καὶ ξερόν λουλουδιῶν πλημμύρισε τὸν ἄερα.

'Ο Βάν 'Ελισγιγ κατέβασε τὸ ὄβλο του καὶ γύρισε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κρύπτης.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού ἀντικρίσαμε τότε ἦσαν οἱ τοῖχοι τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ καταφυγίου.

Ἦσαν ἐντελῶς γυμνοὶ καὶ κατὰμαυροί.

Ἡ μαυρίλα αὐτὴ μὰς κατέπληξε.

Προσέξαμε ὅμως καλύτερα καὶ εἶδαμε πῶς ἦσαν στρωμένοι μὲ μαῦρο βελούδο.

— Ἐνα δωμάτιο ντυμένο λένθιμα, σὺν φέρετρο! μουμιοῦρισε ὁ καθηγητὴς.

Καὶ συγχρόνως γύρισε τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ τοῦ φαναριοῦ πρὸς τὸ μέσον τῆς κρύπτης.

Τὸ θέαμα πού ἀντικρίσαμε τότε μὰς κάρφωσε τρομαγμένους ἐπὶ θέσι μὰς.

Δέθηκε ἡ γλώσσα μὰς.

'Ἡ καρδιά μὰς χτυποῦσε γογγύορα-γογγύορα.

Τὰ ὄβλα τρέμανε ἐπὶ χέρια μὰς.

'Ετρεμε κι' αὐτοὶ ὁ τόσο ψυχρῶματος καθηγητὴς Βάν 'Ελισγιγ. Τὸ χέρι του πού κρατοῦσε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι πῆγαινε πέρα-δῶθε, δείχνοντας καθαρά τὴν ταραχὴ του.

Στὴ μέση τῆς κρύπτης, πάνω σ' ἓνα βάθρο ντυμένο μὲ μαῦρο βελούδο, βρισκόταν ἓνα φέρετρο, ἓνα μεγάλο, εὐρύχωρο φέρετρο, κατὰμαυρο κι' αὐτὸ ἐντελῶς. Καὶ μέσα ἐπὶ φέρετρο αὐτὸ βρισκόταν ἔσκαλωμένος, ἀπαράλλαχτα σὺν νὰ κομῶταν, ὁ νέος τοῦ πορτραῖτου, σατανικὰ ὄμοιος, διαβολικὰ γοητευτικὸς, κατάχλωμος, μὲ τὰ σγουρά του μαλλιά σκορπισμένα γύρω ἐπὶ μωρο βελούδινο προσκέφαλό του!...
Ἦταν ντυμένος ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ μαῦρα βελούδινα ρούχα. Καὶ μέσα ἐπὶ μαυρίλα αὐτὴ δὲν ξεχώριζε τίποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, πούχυνε γύρω μὲ γλωμὴ, ἔξοτικὴ λάμψη, ὅμοια μὲ τῆς φρενοπορινῆς σελήνης, καὶ τὰ λεπτὰ κίτρινα χέρια του, πού ἦσαν σταρωμένα ἐπὶ τὸ στήθος του, ὅπως τῶν νεκρῶν...
Ἦταν ὁ βρυκόλακας!...

'Ο γυῶς τοῦ Δράκουλα, ὁ τρομερὸς ζῶνεκρος, ὁ δαμασμένος ἀμωτότης, ὁ ἀφανιστὴς τῶσον ἀνθρωπίνων ὑπόκειων.

Πάνω ἐπὶ φέρετρό του κι' ἓνα γύρω ἐπὶ μαῦρο βάθρο, ὑπήρχαν ἄφθονα μαρμαμένα λουλούδια...
Ἦταν ὁ βρυκόλακας!...

Μέσα ἐπὶν τρομάρα πού βρισκόμαστε, νομίζαμε πῶς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ὁ τρομερὸς βρυκόλακας θὰ ξεπυῖσε καὶ θὰ ριχνόταν νὰ μὰς τιμωρήσῃ, γιὰ παραβίασμε τὸ καταφύγιό του.

Πρῶτος συνήλθε ἀπὸ τὴν ταραχὴ τοῦ ὁ καθηγητὴς.

— Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κερί καὶ τὸ ἄναψε, ὕστερα ἄλλο κι' ἄλλο.

'Ἡ κρύπτη φωτίστηκε ἐντελῶς.

'Ο βρυκόλακας φαινόταν ἀκίνητος.

Μὰ ἔξωφρα, ὅταν ὁ καθηγητὴς προχώρησε ἐμπρὸς, γιὰ νὰ μπῆ ἐπὶ τὸ δωμάτιο, τὰ βλέφαρά του σάλεψαν ἐλαφρὰ καὶ μόνον.

'Ο 'Ιωνάθαν τὸ ἀντελήφθη καὶ ταραγμένος ὅπως ἦταν, ἄρπαξε τὸν Βάν 'Ελισγιγ ἀπὸ τὸ χέρι.

— Σταθήτε!... τοῦ εἶπε σιγά. Σπυταίει...
Μὰ ὁ καθηγητὴς δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία.

— Μὴν τρομάζεστε, εἶπε στὸν 'Ιωνάθαν. Δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ μὰς ἐπειθῆ. Ἐτσι νομίζω τοῦλάχιστον. Πάντως θὰ δοῦμε...
Πραγματικῶς ὁ βρυκόλακας δὲν σάλεψε καθόλου. Μόνον τὰ μάτια του ζῶσαν ἐπὶ αὐτόν. Τὰ τρομερά, μὲ κι' ὄφραῖα μάτια του...
Τ' ἀνοιξε σιγά-σιγά ἐντελῶς καὶ τὰ γύρω ἀπάνω μὰς ἄγρια, ἀπειλητικά, γεμάτα μῖσος, λύσσα καὶ μανία...
— Θεέ μου!... τραύλισα. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀντικρίξω...
'Ο καθηγητὴς μ' ἔκουσε.

— Μὴν τὸν κινεῖτε ἐπὶ τὸ πρόσωπο, μοῦ εἶπε. Θὰ σκέπαζε τὸ κεφάλι του πρὸς χάριν σας, ἀλλὰ δὲν πρέπει. Ἐλεῶ νὰ παρακολουθῶ τὸ βλέμμα του, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Ἄκουγε ἄραγε ὁ βρυκόλακας τὰ λόγια μὰς;

'Ο περιφημὸς Γερμανὸς σκηνοθέτης Ράινχαρτ, ἐπὶ τὴν νεότητά του, ὅταν ὡς ἠθοποιὸς ἀκόμα ντυμουντὰ ἦταν ἐπὶ τὸ «Κράτος τοῦ Ζόφου» τοῦ Τολστόι.